

Abans del setembre CatalunyaCaixa ha d'obtenir entre 1.500 i 1.700 milions d'euros més de capitalització per a complir les exigències del BE.

Quan els assessors de Lehman Brothers prenen les primeres decisions temeràries, que més tard acabaren provocant un sisme al sistema financer mundial, les caixes d'estalvis no tenien anotat a l'agenda un calendari d'estrès crònic que ara, tres anys més tard, marca el seu bioritme.

Ara, les caixes d'estalvis agafen aire per a afrontar uns mesos de vertigen en què es perfilarà el seu futur, o el seu no-futur. La reforma financera impulsada pel govern espanyol amb el reial decret llei que estableix les ràtios de solvència a assolir per part de les entitats financeres abans del 30 de setembre deixa a les mans del Banc d'Espanya l'execució tècnica i política d'aquesta regulació, emparada sota el paraigua de les normes europees de Basilea III.

Amb les exigències de solvència sobre la taula, les caixes fan comptes amb l'objectiu de calcular quants milions necessitaran per a complir el guió, i sobretot, mesuren molt bé els efectes que pot tenir aconseguir els diners per cadascuna de les quatre vies possibles

Estrès crònic

Aquesta setmana el Banc d'Espanya fixa el volum de capital necessari a cada entitat per a complir les ràtios de solvència. Al juny, segon test d'estrès. I al setembre s'acaba el termini per a executar els plans de recapitalització. El calendari de les caixes per a dibuixar el seu futur és estressant.

de recapitalització: subscripció de capital per tercers, subscripció de capital pel FROB, participacions preferents convertibles a FROB o subscripció de deute obligatòriament convertible per tercers. És a dir, recórrer a inversors privats o acceptar la participació de l'estat en el nou negoci bancari. D'entrada, les caixes catalanes es decanten per evitar l'opció del FROB i s'estimen més obtenir capital privat.

Si fa unes quantes setmanes Unnim presentava els seus resultats i anunciava que captaria entre 200 milions i 250 milions d'euros per a recapitalitzar-se abans del setembre, evitant el recurs del FROB i preservant al màxim la catalanitat de l'entitat també en el seu capital, fa pocs dies la segona caixa catalana, CatalunyaCaixa, marcava també el seu full de ruta, però no en donava tants detalls. L'entitat, que el 2010 va

guanyar 109 milions d'euros comptant els beneficis fiscals derivats de la fusió (un 30% menys que el resultat agregat de les tres entitats integrants el 2009), parteix d'un *core capital* del 6,9%, i ha d'arribar al 10% per a complir les directrius del Banc d'Espanya. "La nostra obligació és oferir una foto final de la nostra caixa, un projecte que vagi més enllà dels calendaris que ara s'imposen per a recapitalitzar-nos. Hem de pensar quina entitat volem ser en el futur, al marge d'on vinguin ara els diners", sentenciava el director general de CatalunyaCaixa, Adolf Todó. L'entitat va reconèixer que per a arribar al 10% de liquiditat disponible li caldrà aconseguir entre 1.500 milions i 1.700 milions per la via de la capitalització, i no es descarta cap opció, tot i que n'hi ha que no tenen tantes possibilitats: "No preveiem la sortida a borsa, per bé que analitzarem aquesta possibilitat, i tampoc no ens sentiríem incòmodes si haguéssim de recórrer a la participació estatal. Però reconec que l'opció de captar diners entre els nostres clients a la xarxa és una manera d'acostar-los més a la institució. És una opció que té moltes possibilitats, combinada amb unes altres", va reconèixer Todó.

Respecte a la possibilitat que el Banc Sabadell acabi tenint una presència a CatalunyaCaixa, els directius de l'entitat asseguren que "no tanquem cap porta, però no és l'opció més valorada", alhora que remarquen que "en cap cas no hi ha hagut cap mena de pressió política per part de la Generalitat".

Calendari atapeït. Sigui com sigui, les caixes d'estalvis obligades a recapitalitzar-se s'encaren a un calendari molt carregat. La primera prova de foc la tenen aquesta setmana, quan el Banc d'Espanya ha de fer públic el detall del volum de capital necessari per a complir l'estàndard de liquiditat fixat pel real decret. I, a partir d'aquí, començarà la cursa que s'acabarà el 30 de setembre, quan les caixes hauran d'ensenyar al BE el seu botí, és a dir, la quantitat exacta de milions que hauran de captar. Per als qui no hi arribin, hi haurà una revàlida, un període de sis mesos extra per a trobar inversors privats.

Però entre aquests mesos hi haurà més cites marcades en vermell a

El Banc d'Espanya ha imposat uns criteris més exigents que els mínims marcats per la UE amb la normativa de Basilea III. Això ha empès totes les caixes a convertir-se en estructures bancàries.

Més exigents que a la Unió Europea

L'estat espanyol va descompensat en moltes estadístiques de la UE. Té més desocupació temporal i estructural que cap altre país, reconeix la crisi més tard, el seu risc de país en el mercat de capitals és més elevat que la mitjana... I també les exigències que imposa el Banc d'Espanya a les entitats financeres que regula són superiors als estàndards que fixa la normativa de Basilea III. Aquests requeriments fixen el *core capital* (recursos propis de l'entitat + reserves + recapitalitzacions) en un mínim del 7%. Però la norma s'ha de transposar a cada estat, que té marge per a alçar els requeriments de solvència de les seves entitats. Doncs resulta que el Banc d'Espanya ha situat l'exigència mínima de *core capital* en el 8% per als bancs i per a les caixes que s'hagin recapitalitzat amb menys d'un 20%, i en el 10% per a la resta de caixes d'estalvis. El BE ha pres aquesta decisió perquè té por que si el sector immobiliari no es recupera aviat, el sistema financer quedarà exposat a més risc.

l'agenda de les caixes. El dia 1 d'abril, el regulador espanyol tindrà sobre la taula els plans estratègics, amb les mesures de les entitats obligades a recapitalitzar-se, i passaran l'examen corresponent.

El test més estressant. Però la cita més temuda s'ha fixat per a final de juny o principi de juliol, just en ple apogeu del pla de recapitalització de les entitats. Les caixes i bancs duran a terme el segon test d'estrès financer, una prova d'esforç a què se sotmeten les entitats financeres europees per a comprovar quina capacitat de resposta tindrien en diverses situacions econòmiques. El primer test es va fer l'estiu del 2010, i dues caixes catalanes en ple procés de fusió no van passar la prova: Unnim i CatalunyaCaixa, si bé aquest test no preveia els efectes positius derivats de les sinergies de les fusions.

La publicació dels resultats amoïna les entitats perquè es farà en un moment clau de les negociacions amb els inversors per a la compra d'actius de cada entitat o bé per a entrar com a accionistes en el capital. Un mal resultat foragitaria els possibles compradors.

Sigui com sigui, l'opció preferent de les entitats arrelades al territori és aconseguir de mantenir la majoria autòctona, per a preservar així el model de negoci i sobretot l'obra social.

Gemma Aguilera